

“মৰমৰ সন্তানসকল – মৰজীৱা (জীয়াই থাকিয়েই পুৰণা দুনীয়াৰ প্ৰতি অনাসক্ত হোৱা) যদি হৈছা তেন্তে সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা, এজন বাবাই যি শুনায়, সেয়াই শুনা আৰু বাবাক স্মৰণ কৰা - কেৱল তোমাৰ লগতেই থাকো...”

প্ৰশ্ন:- সৎগতি দাতা বাবাই সন্তানসকলৰ সৎগতিৰ বাবে কোনটো শিক্ষা দিয়ে?

উত্তৰ:- বাবাই কয় - সন্তানসকল সৎগতিত যাবৰ বাবে অশৰীৰী হৈ বাবা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰা। যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক চিৰকালৰ বাবে স্বাস্থ্যৱান, নিৰোগী হৈ যাবা। পিছত কোনো কৰ্মৰ কাৰণে তোমালোকে অনুতাপ কৰিবলগীয়া নহ'ব।

প্ৰশ্ন:- যিসকলৰ ভাগ্যত স্বৰ্গৰ সুখ নাই, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ:- তেওঁলোকক জ্ঞান শূন্যবলৈ কলে ক'ব - আমাৰ আজৰিয়েই নাই। তেওঁলোক কেতিয়াও ব্ৰাহ্মণ কুলৰ সদস্য নহ'ব। তেওঁলোকে গমেই নাপাব যে ভগৱনো কোনোবা ৰূপত কেতিয়াবা আহে।

গীত:- অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ...

ওম্ শান্তি। ভগৱানে বহি ভক্তসকলক বুজায়। ভক্তসকল ভগৱানৰ সন্তান। সকলোৱে ভক্ত, বাবা এজন। সেয়ে সন্তানসকলে বিচাৰে এটা জন্মতো বাবাৰ সৈতে থাকি চাওঁ। দেৱতাসকলৰ সৈতে বহুত জন্ম অতিবাহিত হ'ল। আসুৰিক সম্প্ৰদায়ৰ সৈতেও বহুত জন্ম অতিবাহিত হ'ল। এতিয়া ভক্তসকলে অন্তৰৰ পৰা বিচাৰে- এটা জন্মতো ভগৱানৰ হৈ ভগৱানৰ সংগত থাকি চাওঁ। এতিয়া তোমালোক ভগৱানৰ হৈছা, মৰজীৱা যদি হৈছা, ভগৱানৰ সংগত থাকা। এয়া যি অমূল্য অস্তিম জীৱন এই সময়চোৱাত তোমালোক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সংগত থাকা। গোৱাও হয় তোমাৰ সৈতে খাওঁ, তোমাৰ সৈতে বহো, তোমাৰ পৰাই শুনো...। যি মৰজীৱা হৈছে তেওঁলোকৰ বাবে এইটো জন্ম সংগতেই থাকিব লগা হয়। এই এটা জন্মই হৈছে আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জন্ম। বাবাও এবাৰেই আহে, পিছততো কেতিয়াও আহিব নোৱাৰে। এবাৰ আহিয়েই সন্তানসকলৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ কৰে। ভক্তিমাৰ্গত বহুত বিচৰা হয়। সাধু সন্ত, মহাত্মা, দেৱী-দেৱতাসকলৰ পৰা আধাকল্প ধৰি মাগিয়েই থাকে। আনফালে জপ, তপ, দান, পূণ্য আদিও জন্মজন্মান্তৰ ধৰি কৰিয়েই আছে। কিমান শাস্ত্ৰ পঢ়ে! অনেক শাস্ত্ৰ আলোচনী আদি তৈয়াৰ কৰিও ভাগৰি নপৰে। ভাবে যে ইয়াৰ দ্বাৰাই ভগৱানক পাই যাব, কিন্তু এতিয়া বাবাই নিজেই কয় – তোমালোক জন্ম-জন্মান্তৰ যিবোৰ পঢ়িছিল আৰু এতিয়া ইয়াত যিবোৰ শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছা, ইয়াৰ দ্বাৰা কোনেও মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। বহুত কিতাপ আদি আছে। খ্ৰীষ্টান সকলেও কিমান শিকে। বিভিন্ন ভাষাত বহুত কিবা-কিবি লিখিয়েই থাকে। মনুষ্যই পঢ়িয়েই থাকে। এতিয়া বাবাই কৈছে যিবোৰ পঢ়িছা সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা অথবা বুদ্ধিৰ পৰা সেইবোৰ মাৰি পেলোৱা। বহুত কিতাপ পঢ়ে। কিতাপত আছে অমুক ভগৱান হয়, তমুক অৱতাৰ হয়। এতিয়া বাবাই কৈছে মই নিজেই আহো। সেয়ে যিসকল মোৰ হৈ যায় তেওঁলোকক মই কওঁ যে এই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। গোটেই দুনীয়াৰ কোনেও আৰু তোমালোকৰ বুদ্ধিয়েও যিবোৰ কথা নাজানিছিল, সেইবোৰ এতিয়া মই তোমালোকক শুনাও। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে বাবাই যিবোৰ কথা বুজাইছে সেয়া কোনো শাস্ত্ৰ আদিত উল্লেখ নাই। বাবাই বহুত গূঢ়াৰ্থমূলক আৰু ৰমণীক কথা শুনায়। ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্ত, ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ সকলো খবৰ তোমালোকক শুনায়। তথাপি কয় বহুত বেছিকৈ

নোৱাৰিলেও দুটা শব্দকেই মনত ৰাখা- মনমনাভব, মধ্যাজীভব। এই দুটা ভক্তিমাৰ্গৰ গীতাৰ শব্দ, কিন্তু বাবাই ইয়াৰ অৰ্থ ভালদৰে বুজাই দিয়ে। ভগৱানেতো সহজ ৰাজযোগ শিকাইছে, কয় মাত্ৰ মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। ভক্তিতো বহুত স্মৰণ কৰিছিল। গোৱাও “দুখত স্মৰণ সকলোৱে কৰে...” তথাপি একো বুজি নাপায়। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে নিশ্চয় সুখৰ দুনিয়া আছে তেন্তে স্মৰণ কিয় কৰিব? এতিয়া মায়াৰ ৰাজ্যত দুখ আছে সেয়েহে বাবাক স্মৰণ কৰিব লগা হয় আৰু পিছত সত্যযুগত প্ৰচুৰ সুখো মনত পৰে। সেই সুখৰ দুনিয়াত সেইসকলেই আছিল, যিসকলে বাবাৰ পৰা সংগম যুগত ৰাজযোগ শিকিছিল আৰু জ্ঞান লৈছিল। সন্তানসকল মাজত চোৱা- কিমান অশিক্ষিত আছে। তেওঁলোকৰ বাবেতো আৰু ভাল, কিয়নো কলৈকো বুদ্ধি নাযায়। ইয়াততো মাত্ৰ নিশ্চুপ হৈ থাকিব লাগে। মুখেৰেও একো ক’ব নালাগে। মাত্ৰ বাবাকেই স্মৰণ কৰি থাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। পিছত লগত লৈ যাম। এইবোৰ কথা অলপ-অচৰপ গীতাত আছে। প্ৰাচীন ভাৰতৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ এখনেই। এই ভাৰতেই নতুন আছিল, এতিয়া পুৰণি হৈছে। শাস্ত্ৰতো এখনেই নহ’ব জানো। যেনেকৈ বাইবেল এখন, যেতিয়াৰ পৰা খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈছে তেতিয়াৰ পৰা অন্তিম সময়লৈকে তেওঁলোকৰ শাস্ত্ৰ এখনেই আছে। যিশুখ্ৰীষ্টৰো বহুত মহিমা কৰা হয় যে তেওঁ শান্তি স্থাপন কৰিছে। দৰাচলতে তেওঁ আহিতো খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম স্থাপন কৰিছিল। তাত শান্তিৰ কথাই নহে। যি আহে তেওঁৰেই মহিমা কৰি থাকে কিয়নো নিজৰ মহিমা পাহৰি যায়। বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টিয়ান আদিয়ে নিজৰ ধৰ্ম এৰি অন্যৰ মহিমা নকৰে। ভাৰতবাসীৰ নিজৰ ধৰ্ম নায়েই। এয়াও ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেতিয়া একেবাৰে নাস্তিক হৈ যোৱা তেতিয়াহে আকৌ বাবা আহে।

বাবাই বুজায় - সন্তানসকল স্কুল আদিত যি কিতাপ পঢ়োৱা হয় তাতো পিছে লক্ষ্য আছে। লাভ আছে, উপাৰ্জন হয়। মৰ্যাদা পোৱা যায়। বাকী শাস্ত্ৰ আদিত যি পঢ়া হয় তাক অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলি কোৱা হয়। পঢ়া-শুনাক কেতিয়াও অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলি কোৱা নহয়। এইটো নহয় যে অন্ধশ্ৰদ্ধাত পঢ়ে। পঢ়াশুনাৰ দ্বাৰা বেৰিষ্টাৰ ইঞ্জিনিয়াৰ আদি হয়, তাক অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলি কেনেকৈ ক’বা। এইখনো পাঠশালা। ইয়াত কোনো সংসঙ্গ নাই। লিখা আছে ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়। সেয়ে বুজিব লাগে নিশ্চয় ঈশ্বৰৰ বহুত শ্ৰেষ্ঠ বিশ্ববিদ্যালয় হ’ব। সেয়াও বিশ্বৰ বাবে। সকলোকে বাৰ্তাও দিব লাগে যে দেহৰ লগতে সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজৰ স্বধৰ্মত স্থিত হোৱা, পিছত বাবাক স্মৰণ কৰিলে অন্তিম সময়ত সেই গতিয়েই প্ৰাপ্ত হ’ব। নিজৰ চাৰ্ট লিখিব লাগে, কিমান সময় আমি যোগত থাকো। এনেকুৱা নহয় প্ৰত্যেকেই দৈনিক চাৰ্ট লিখিব। সকলোৱে নিলিখে, ভাগৰি পৰে। বাস্তৱত কি কৰিব লাগে? সদায় নিজৰ মুখখন আইনাত চাব লাগে, তেতিয়াহে গম পোৱা যাব যে আমি লক্ষ্মী বা সীতাক বৰণ কৰাৰ যোগ্য নে প্ৰজা হোৱাৰ যোগ্য। পুৰুষাৰ্থ তীব্ৰ কৰিবৰ বাবে চাৰ্ট লিখিবলৈ কোৱা হয় আৰু পৰীক্ষাও কৰিব পাৰা যে আমি কিমান সময় শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো? গোটেই দিনচৰ্চ্যা সন্মুখলৈ আহে। যেনেকৈ সৰু কালৰে পৰা ধৰি গোটেই জীৱনৰ কথাবোৰ মনত নাথাকে জানো। তেতিয়াহে এদিনৰ কথাবোৰ মনত নাথাকিব জানো। চাব লাগে আমি বাবা আৰু চক্ৰক কিমান সময় স্মৰণ কৰো? এনেকুৱা অভ্যাস কৰিলে ৰুদ্ৰমালা অতি সোনকালেই পিন্ধিব পাৰিব। এইটো হৈছে যোগৰ যাত্ৰা, যিটো অন্য কোনেও নাজানে যেতিয়া কেনেকৈনো শিকাব পাৰিব। তোমালোকে জানা এতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ উভতিব যাব লাগিব। বাবাৰ সম্পত্তিয়েই হৈছে ৰাজ্য-ভাগ্য সেইকাৰণে ইয়াৰ নাম দিয়া হৈছে ৰাজযোগ।

তোমালোক সকলোৱেই ৰাজঋষি। সেইবোৰ হৈছে হঠযোগ ঋষি। তেওঁলোকেও পবিত্ৰ হৈ থাকে। ৰাজ্যত ৰজা, ৰাণী প্ৰজা সকলোৰে দৰকাৰ। সন্যাসী সকলৰ ভিতৰততো ৰজা-ৰাণী নাথাকেই। তেওঁলোকৰ হৈছে হৃদৰ বৈৰাগ্য, তোমালোকৰ হৈছে বেহৃদৰ বৈৰাগ্য। তেওঁলোকে ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰিও এই বিকাৰী দুনিয়াতেই থাকে। তোমালোকৰ কাৰণেতো এই দুনিয়াৰ পিছত আছে স্বৰ্গ, দৈৱী বাগিছা। তেতিয়াহে সেইটোৱেই স্মৃতিত আহিব। এইবোৰ কথা

তোমালোক সন্তানসকলেহে বুদ্ধিত ৰাখিব পাৰা। বহুত আছে যিয়ে চাৰ্ট লিখিবও নোৱাৰে। গৈ গৈ ভাগৰি পৰে। বাবাই কয় সন্তানসকল নিজে টুকি ৰাখা যে কিমান সময় আটাইতকৈ মৰমৰ বাবাক স্মৰণ কৰিলা? যিজন বাবাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰাই সম্পত্তি ল'ব লাগে। যদি ৰজা হ'ব খোজা তেন্তে প্ৰজাও তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। বাবা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয় তেতিয়াহলে তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ সম্পত্তি কিয়নো নোলোৱা। বহুত আছে যিসকলে স্বৰ্গৰ সম্পত্তি লাভ কৰে। বাকী সকলে শান্তি প্ৰাপ্তি কৰে। বাবাই সকলোকে কয় সন্তানসকল দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধক পাহৰি যোৱা। তোমালোক অশৰীৰী হৈ আহিছিল, ৮৪ জন্ম ভোগ কৰিলা এতিয়া আকৌ অশৰীৰী হোৱা। খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মাৱলম্বী সকলকো ক'ব তোমালোকে যীশুখ্ৰীষ্টৰ পিছে পিছে আহিছা। তোমালোকেও শৰীৰ অবিহনে আহিছিল, ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি অভিনয় কৰিছা, এতিয়া তোমাৰো পাৰ্ট সম্পূৰ্ণ হৈছে। কলিয়ুগ অন্ত হোৱাৰ সময় আহিছে। এতিয়া তোমালোকে বাবাক স্মৰণ কৰা, মুক্তিদাম বিচৰা সকলে শুনিলে বহুত সুখী হ'ব। তেওঁলোকে বিছাৰেই মুক্তি। ভাবে যে জীৱনমুক্তি (সুখ) পালেও পিছততো দুখতেই আহিম, ইয়াতকৈতো মুক্তিয়েই ভাল। এইটো নাজানে সুখ যে বহুত আছে। আমি আত্মাবোৰে পৰমধামত বাবাৰ সৈতে থাকোতা। কিন্তু পৰমধামক আমি পাহৰি গৈছো। কয় বাবাই আহি সকলো দূতকেই পঠিয়াই দিয়ে। বাস্তৱত কোনেও পঠিয়াই নিদিয়। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আমিহে গোটেই ড্ৰামাখনেই জানি গৈছো। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত যদি বাবা আৰু চক্ৰৰ স্মৃতি আছে, তেতিয়াহলে তোমালোক চক্ৰবৰ্তী ৰজা অৱশ্যে হ'ব। মনুষ্যই ভাবে যে ইয়াত দুখ বহুত আছে এইকাৰণে মুক্তি বিচাৰে। ইয়াত দুটা শব্দ গতি আৰু সংগত ব্যৱহাৰ কৰে। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা সকলোৰে সংগতি দাতা এজন বাবাই হয়, বাকী সকলোৱে অপবিত্ৰ। সমগ্ৰ দুনিয়াই অপবিত্ৰ হয়। এই শব্দবোৰৰ পঢ়িও প্ৰতিক্ৰিয়াও কৰে। বাবাই কয় এই শৰীৰক পাহৰি যোৱা। তোমালোকক শৰীৰ অবিহনে পঠিয়াইছিলো। এতিয়াও অশৰীৰী হৈ মোৰ সৈতে যাব লাগিব। ইয়াকেই জ্ঞান বা শিক্ষা বুলি কোৱা হয়। এই শিক্ষাৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। যোগৰ দ্বাৰা তোমালোকে চিৰকালৰ বাবে স্বাস্থ্যবান হোৱা। তোমালোক সত্যযুগত বহুত সুখী আছিল। একো বস্তুৰেই অভাৱ নাছিল। দুখ দিব পৰা কোনো ৰিপু নাছিল। মোহজিৎ ৰজাৰ কথা শুনোৱা হয়। বাবাই কয় মই তোমালোকক এনেকুৱা কৰ্ম শিকাও যে পিছত কোনো কৰ্মৰ কাৰণে তোমালোকে অনুতাপ কৰিবলগীয়া নহয়। তাত এনেকুৱা ঠাণ্ডাও নাথাকে। এতিয়াতো ৫ তত্ত্বও তমোপ্ৰধান। কেতিয়াবা বহুত গৰম, কেতিয়াবা বহুত ঠাণ্ডা। তাত এনেকুৱা আপদবোৰ নাথাকে। সদায় বসন্ত ঋতু থাকে। প্ৰকৃতি সতোপ্ৰধান হয়। এতিয়া প্ৰকৃতি তমোপ্ৰধান গতিকে ভাল মানুহ কেনেকৈ থাকিব। ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ ভাৰতৰ মালিকসকল সন্যাসীসকলৰ পিছে পিছে ফুৰে। তেওঁলোকৰ ওচৰত তোমালোক সন্তানসকল যদি যোৱা তেতিয়া কয় আজৰি নাই। ইয়াৰ পৰাই বুজা যায় যে তেওঁলোকৰ ভাগ্যত স্বৰ্গৰ সুখ নাই। ব্ৰাহ্মণ কুলৰ সদস্য নহয়েই, এওঁলোকে গমেই নাপায় যে ভগৱান কেনেকৈ আৰু কেতিয়া ইয়ালৈ আহে। শিৱজয়ন্তী পালন কৰে, কিন্তু শিৱক সকলোৱে ভগৱান বুলি নাজানে। যদিহে তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি বুজিলেহেঁতেন তেতিয়া শিৱ জয়ন্তীৰ দিনাখন বন্ধ পালন কৰিলে হয়। বাবাই কয় মোৰ জন্মও ভাৰততে হয়। মন্দিৰো ইয়াত আছে। নিশ্চয় কোনোবা শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে। দেখুওৱা হয় দক্ষ প্ৰজাপতিয়ে যজ্ঞ ৰচনা কৰিলে। তেনেহলে তাতেই আহিছিল নেকি! এনেকৈয়ো নকয়। কৃষ্ণতো হয় সত্যযুগৰ। বাবাই নিজেই কয় মই ব্ৰহ্মাৰ মুখদ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ বংশাৱলী ৰচনা কৰিব লাগে। কাৰোবাক তোমালোকে এয়াও বুজাব পাৰা, বাবাই কিমান সহজকৈ বুজাইছে কেৱল স্মৰণ কৰা। কিন্তু মায়া ইমান প্ৰবল যে স্মৰণ কৰিব নিদিয়। আধাকল্পৰ শত্ৰু হয়। এই শত্ৰুৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগিব। ভক্তিমাৰ্গত মনুষ্যই ঠাণ্ডাত জ্ঞান কৰিবলৈ যায়। কিমান হাবাথুৰি খায়। দুখ সহ্য কৰে। ইয়াততো পাঠশালা আছে, পঢ়িব লাগিব, ইয়াত খুন্দা হাবাথুৰি খোৱাৰ কোনো কথাই নাথাকে। পাঠশালাত অন্ধবিশ্বাসৰ কোনো কথা নাথাকে।

মনুষ্যইতো বহুত অন্ধবিশ্বাসত বান্ধ খাই আছে। কিমান গুৰু আদি কৰে। কিন্তু মনুষ্যইতো কেতিয়াও মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। যিয়ে মনুষ্যক গুৰু ভজে, সেয়াও অন্ধবিশ্বাসেই হ'ল নহয়। আজিকালি সৰু ল'ৰা-ছোৱালী বিলাককো গুৰুৰ ওচৰত শৰণ দিয়াই। এনেয়েতো বান্ধপ্ৰস্তু হলেহে গুৰুৰ শৰণ লোৱাৰ নিয়ম। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

- (১) তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থীৰ কাৰণে স্মৰণৰ চাৰ্ট নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। সদায় আইনাত নিজৰ মুখ চাব লাগে। ফহিয়াই চাব লাগে – আমি আটাইতকৈ মৰমৰ বাবাক কিমান সময় স্মৰণ কৰোঁ।
- (২) যিবোৰ পঢ়িছা সেইবোৰো পাহৰি মৌন হ'ব লাগে। মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। বাবাৰ স্মৃতিত থাকি বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।

বৰদান:-ব্ৰহ্মাবাবাৰ খোজত খোজ মিলাই হৃদক বেহদত সমাহিত কৰোঁতা বেহদৰ বাদশ্বাহ হোৱা।

বাবাক অনুসৰণ কৰোঁতা অৰ্থাৎ 'মোৰ' ভাবক 'আপোনা'লৈ পৰিবৰ্তন কৰা, হৃদক বেহদলৈ সমাহিত কৰা, এতিয়া এই খোজত খোজ মিলোৱাৰ আৱশ্যকতা আছে। সকলোৰে সংকল্প, মাত-কথা, সেৱাৰ বিধিত বেহদৰ অনুভৱ হওক। স্বপৰিবৰ্তনৰ কাৰণে হৃদক সকলো বংশৰ সৈতে সমাপ্ত কৰা, যাকেই চোৱা বা যিয়ে আপোনাক চায় – বেহদৰ বাদশ্বাহৰ নিচা অনুভৱ হওক। সেৱাও হওক, সেৱাকেন্দ্ৰও হওক কিন্তু হৃদক নাম-বংশ থাকিব নালাগিব তেতিয়াহে বিশ্ব ৰাজ্যৰ সিংহাসন প্ৰাপ্ত হ'ব।

শ্লগান: নিজৰ চিন্তাধাৰাক মাৰ্জিত আৰু সুন্দৰ কৰি ললে সৰু সৰু কথাত সময় ব্যৰ্থ নহ'ব।

***